

El poeta del poble amb regust ebrenc

Durant diversos segles Francesc Vicent Garcia, rector de Vallfogona, va ser considerat com "el poeta de Catalunya". Les versificacions del famós poeta tortosí del barroc van gaudir d'un notable ressò popular, s'anaven transmetent per tradició oral generació rere generació. Consolidada la Renaixença amb la figura de Mossèn Cinto Verdaguer durant el darrer quart del segle XIX, el poeta de Folgueroles heretava l'esmentat títol honorífic popular. Malgrat que la seua figura està ben coberta per ombres que fosquegen les clars, Verdaguer va ser altament conegut i estimat pels seus coetanis, els seus escrits no passaven desapercebuts a absolutament ningú. La seua vida ha estat objecte

de curiositat ciutadana i d'alt interès literari, que ha portat a la redacció de deduccions de signe molt divers sobre els fets dramàtics que van entornar els seus darrers anys.

Sebastià Juan Arbó es va apropar a la figura de Mossèn Cinto amb una memorable biografia, que és considerada per a molts crítics literaris com la millor que s'ha escrit del mític poeta català. Va ser publicada el 1952 i revisada el 1970. El narrador rapitenc no va dedicar-se a enumerar fets transcendents, va novel·lar la seua vida amb excel·lència, s'hi va endinsar amb gran mestratge, va posar al descobert per al gran públic la tempestuosa vida d'un gran de les nostres lletres, fet que el converteix en un llibre veritable-

ment imprescindible per a la literatura catalana, la lectura del qual és força recomanable car no els deixarà indiferents.

Els redactors de la revista GEMINIS (1952-1961), de les millors de les que es fan i es desfan, se'n van fer altament ressò. Tant Massip com Vergés varen dedicar diversos articles d'anàlisi d'aquest important recull biogràfic. Donaren la importància deguda a una obra feta per un autor comarcal i dedicada a un dels grans versadors del país. Fan una anàlisi acurada del tipus d'anàlisi biogràfica que l'escriptor rapitenc realitzava.

Andreu Carranza ens apropa de nou la figura del poeta del poble amb una novel·la que porta aquest nom i va

merèixer el prestigiós premi Josep Pla 2015. El gran Gerard Vergés ja va rebre el mateix guardó amb *Tretze biografies imperfectes* el 1985, un altre llibre imprescindible per a la narrativa catalana.

Tanmateix, Joan Cid i Mulet va dedicar un poema a Mossèn Cinto, inclòs al poemari *Roses blanques* (1934), que acaba amb uns versos impactants: I, encara que malaurat un jorn morires/ deixant-ne Catalunya sens joia ni consol;/ no moriràs, no, que tes radians guspies/ amb nosaltres viuran amb resplendors de sol...! Uns dels versos més recordats de Verdaguer, els quals han estat musicats reiteradament, són òbviament: Dolça Catalunya pàtria del meu cor, quan de tu s'a-

Emigdi Subirats
Escriptor

llunya, d'enyorança es mor. Cid i Mulet ens els poetitza també amb mestratge: Fugires un mal jorn d'aquesta nostra terra,/ la terra catalana que tu amares tant,/ i un crit d'angoixa, dels plans i de la serra/ n'eixí planívol amb tons de tètric cant.

Arbó amb la biografia, Vergés i Massip amb les cròniques literàries, Cid i Mulet en poesia i Carranza via novel·la, apropen el poeta del poble als lectors i a les lectores, al poble.